

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **L. P.,** zastoupené JUDr. Jiřím Bílkem, advokátem se sídlem Praha 4, Sdružení 25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 10. 2004, č. j. 62 Az 58/2004 - 17,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta JUDr. Jiřího Bílka **se určuje** částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 10. 2004, č. j. 62 Az 58/2004 - 17 (pozn. soudu: stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí nesprávné datum vydání rozsudku), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21. 5. 2004, č. j. OAM-1879/VL-10-03-2004. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta její žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Rozsudek krajského soudu vycházel ze skutečnosti, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a na základě dostatečně zjištěného skutečného stavu věci a bylo přesvědčivě odůvodněno.

Stěžovatelka proti tomu v kasační stížnosti uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Konkrétně však pouze namítá, že krajský soud posoudil uvedenou věc v rozporu s platným právním řádem, zejména v rozporu se zákonem o azylu, a že shledává vážná pochybení v řízení u všech dosavadních orgánů. V doplnění kasační stížnosti pak uvedla, že na Ukrajině je běžné, že „opilí manželé fyzicky napadají svoje manželky“. Policie pak nelibě nese, když se na ni manželky obracejí a následně je šikanuje a pronásleduje. Z toho důvodu se stěžovatelka na policii neobracela se žádostí o pomoc. Domnívá se tak, že její potíže lze podřadit pod § 12 písm. b) zákona o azylu. Správní orgán se podle ní touto skutečností nezabýval a jeho rozhodnutí je tak vydáno v rozporu se spisem, případně nebyla její výpověď správně zaprotokolována či přeložena. Vzhledem k tomu navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a současně žádá o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí o azylu, tak rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu se zákonem. Domnívá se totiž, že problémy stěžovatelky s manželem a snaha o legalizaci pobytu nejsou azylově relevantní. Žalovaný tak navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl a odkladný účinek jí nepřiznal.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozhodnutí krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s., konkrétně však pouze namítá nezákonnost napadeného rozsudku, domnívá se totiž, že jí azyl měl být udělen, dále zpochybnila protokolaci při pohovoru před správním orgánem a rovněž vytkla vážná pochybení v řízení před krajským soudem, aniž by je blíže specifikovala.

K tomu ze správního a soudního spisu vyplynulo, že dne 15. 5. 2004 stěžovatelka podala žádost o udělení azylu, kde uvedla, že její manžel je alkoholik a fyzicky jí napadá. Stěžovatelka se z finančních důvodů nemohla přestěhovat v rámci Ukrajiny, proto odešla do České republiky; o azyl žádá proto, aby si zlegalizovala pobyt. Při pohovoru k důvodům její žádosti potvrdila, že z Ukrajiny odešla kvůli problémům s manželem. O pomoc na policii se neobrátila, neboť se domnívala, že by jí stejně nepomohla. Rovněž uvedla, že žádné jiné

potíže neměla. Žalovaný pak rozhodnutím ze dne 21. 5. 2004 žádost stěžovatelky o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť stěžovatelka neuváděla skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být pronásledována z důvodů uvedených v § 12 citovaného zákona.

Stěžovatelka předně namítá důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v přecházejícím řízení, domnívá se totiž, že její potíže spadají pod důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Podle citovaného ustanovení se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Stěžovatelka v průběhu správního řízení ani řízení před krajským soudem nikdy neuvedla, že by měla obavu z pronásledování z některého z důvodů uvedených v § 2 písm. b) zákona o azylu. Naopak vždy tvrdila, že má na Ukrajině jen problémy s manželem alkoholikem. Stěžovatelčiny problémy s manželem však nejsou důvody azylově relevantními, nýbrž jsou důsledkem jeho závislosti. Nejvyšší správní soud již opakovaně judikoval, že *potíže žadatele o azyl se soukromými osobami, nejsou bez dalšího důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 téhož zákona*. (například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. 4 Azs 5/2003 a ze dne 31. 10. 2003, sp. zn. 4 Azs 23/2003). Krajský soud tak nepochybil, když rozhodnutí žalovaného nezrušil, neboť ten postupoval zcela správně a v plném souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 5 Azs 27/2003: *„Neuvádí-li žadatel o azyl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, jde o žádost zjevně nedůvodnou, kterou lze zamítnout podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu při dodržení lhůty uvedené v § 16 odst. 2 tohoto zákona.“* Lze proto uzavřít, že Nejvyšší správní soud v daném případě naplnění tvrzeného důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. neshledal.

Stěžovatelka dále obecně namítala, že shledala vážná pochybení v řízení před správním orgánem i soudem.

Co se týče řízení před správním orgánem, je povinností správního orgánu respektovat základní pravidla řízení, vyplývající z § 3 správního řádu vyjadřující v obecné formě hlavní zásady správního řízení, rozvedené a konkretizované v dalších zákonných ustanoveních. V řízení o azylu je rozhodující pro posouzení naplnění zákonných podmínek, ale i pro rozsah dokazování, uvedení důvodů žadatelem v žádosti, při pohovoru, nebo v jiných podáních učiněných do vydání rozhodnutí. Je to žadatel, který se domáhá udělení azylu, který tvrdí určité skutečnosti, na jejichž základě by mu mělo být vyhověno. Správní orgán není povinen seznamovat žadatele o azyl s důvody, pro které by mohlo být jeho žádosti vyhověno. V dané věci stěžovatelka zpochybnila protokolaci, resp. překlad její výpovědi při pohovoru před správním orgánem. Jak ale vyplynulo ze správního spisu, její námitka nebyla na místě, neboť údaje, která uvedla v kasační stížnosti jsou v protokolu zachyceny téměř shodně. Navíc jsou v dané věci nerozhodné. Nejvyšší správní soud tedy neshledal, že by žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, naopak dle názoru soudu žalovaný řádně zjistil skutečný stav věci v souladu se zákonem a jeho rozhodnutí není zatíženo žádnou vadou; důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tak neobstojí.

Pokud jde o rozhodování soudu, ten kromě skutečností uplatněných v průběhu správního řízení musel vycházet i ze žaloby a z důvodů v ní uvedených. Těmi ovšem byly pouze obecné

poukazy na porušení jednotlivých ustanovení správního řádu bez konkrétních tvrzení, v čem je uvedené porušení spatřováno a dále námitka splnění podmínek uvedených v § 12 zákona o azylu. Pokud jde o skutkový stav stěžovatelka neoznačila žádný důkaz, který měl být proveden. Soud je podle § 52 odst. 1 s. ř. s. oprávněn rozhodnout, které z navržených důkazů provede a může provést i důkazy jiné. Nejvyšší správní soud na základě soudního a správního spisu dospěl k závěru, že se krajský soud v napadeném rozsudku řádně vypořádal se všemi žalobními námitkami a i jinak postupoval v daném řízení zcela v souladu se zákonem; k naplnění důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst.1 písm. d) s. ř. s. tak nedošlo.

Rovněž tak neobstojí stěžovatelkou tvrzený důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť stěžovatelka neuvedla žádné skutečnosti svědčící pro to, že řízení před krajským soudem bylo zmatečné a ani Nejvyšší správní soud nezjistil, že by v řízení před krajským soudem chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce.

Vzhledem k tomu, že nebylo zjištěno naplnění žádného tvrzeného kasačního důvodu, Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a písemné podání soudu týkající se věci samé a 2x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. listopadu 2005

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu